kovaná nastala. Otázka však, zda toto jejich tvrzení spočívá na pravdě či nikoli, náleží již k meritu rozhodnutí, jež příslušelo oběma shora jmenovaným úřadům jen v obapolné dohodě.

Poněvadž tedy nař. rozhodnutí vydáno bylo úřadem, jenž k tomu v samostatném oboru působnosti nebyl povolán, slušelo je zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6982.

Horní právo. — Sociální péče. — Administrativní řízení: * Nařízení z 13. července 1920 č. 434 Sb., pokud v § 2 č. 7, odst 3. stanoví, že ve sporech o tom, která zařízení hornických závodů jest považovati za všeobecně prospěšná, rozhodují báňské úřady, není kryto zákonem.

(Nález ze dne 19. prosince 1927 č. 17.739/26).

Věc: Závodní rada dolů »Prago« ve V. proti báňskému hejtmanství v Praze o správu dělnických domů.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podáním ze 17. července 1925 oznámila záv. rada dolů »Prago« ve V. báň. rev. úřadu v Praze, že záv. správa odmítla jmenovati zástupce do paritního výboru pro spolusprávu dělnických kolonií, a žádala, aby báň. úřad rozhodl ve smyslu § 2 odst. 3 vl. nař. ze 13. července 1920 č. 434 Sb., že určité skupiny domů ve V. a C. tvoří dělnické kolonie a jsou proto zařízením ve smyslu § 2 č. 7 zák. z 28. února 1920 č. 144 Sb. Báň. rev. úřad po provedeném šetření vydal v dohodě s osp-ou v K. a ve S. výměr z 12. prosince 1925, jímž rozhodl, že jmenované skupiny domů jsou dobročinným zařízením ve smyslu § 2 č. 7, odst. 2. vl. nař. č. 434/20. K odvolání správy závodu žal. úřad nař. rozhodnutím vydaným v souhlasem se zsp-ou v Praze, výměr rev. báň. úřadu zrušil, dospěv k přesvědčení, že sporné domy dobročinným zařízením ve smyslu shora cit. předpisu nejsou.

Pojednávaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané, musil se nss v prvé řadě zabývati otázkou, zda báňské úřady byly k rozhodování sporné otázky vůbec příslušny.

Obě instance založily svou příslušnost na ustaonvení § 2 č. 7 vl. nař. č. 434/20, kde se nejprve v odst. 1 vykládá, co jest považovati za dobročinné zařízení ve smyslu tohoto ustanovení, resp. ve smyslu § 2 č. 7 zák. č. 144/20. V odst. 3 praví se dále, že ve sporech, která z těchto zařízení jest považovati za všeobecně prospěšná, rozhodne rev. báň. úřad v hododě s příslušnou osp-ou v cestě instanční. Poněvadž však předpis takový v zák. č. 144/20, k jehož provedení jest cit. nař. vydáno, obsažen není, slušelo zkoumati, zda cit. nařízení jest v uvedeném bodě kryto zákonem.

Zák. č. 144/20 svěřuje v § 2 záv. radě celou řadu úkolů, a mezi nimi pod č. 7 též úkoli spravovati a spolusprávovati dobročinná zařízení pro zaměstnance. Podle § 13 cit. zák. děje se usnesení záv. rady většinou hlasů, záv. správa vykonává tato usnesení a při sporech platí

ustanovení § 19 odst. 1 bod 2. Tento posléz citovaný předpis praví, že úkolem revírní rady jest rozhodovati spory mezi záv. správou a záv. radou (§ 13). S druhé strany jest v § 2 lit. a) zák. z 3. července 1924 č. 170 Sb. ustanoveno, že hornickým soudům náleží výlučně rozhodovati o odvoláních záv. rady nebo záv. správy z výroku revírních rad ve sporech mezi záv. radou a záv. správou (§ 19 zák. č. 144/20).

Z předpisů těchto plyne, že o sporech, jež vzejdou mezi záv. radou a záv. správou z důvodu plnění úkolů záv. rady, a tedy i z důvodu spolusprávy dobročinných zařízení pro dělníky, náleží rozhodovati revírní radě a v dalším postupu hornickým soudům rozhodčím. Vzejde-li takovýto spor o plnění uvedených úkolů, bude otázka, zdali zařízení, jehož spolusprávy se záv. rada domáhá, jest zařízením dobročinným pro zaměstnance, předmětem vlastního sporu, kterýž je povolána rozhodnouti rev. rada, pokud se týče hornický rozhodčí soud. Neboť otázka tato, byť byla z části otázkou právní a nikoli ryzí otázkou skutkovou, nebude v řečeném sporu míti povahu pouhé otázky prejudicielní, neboť nepůjde o rozhodnutí, zda sporné zařízení jest dobročinným zařízením pro zaměstnance v nějakém všeobecně platném smyslu, nýbrž o rozhodnutí, zda jest dobročinným zařízením ve smyslu § 2 č. 7 zák. č. 144/20. Tím však jest již řečeno, že pro samostatné řešení otázky, zda zařízení nějaké jest zařízením ve smyslu cit. zákonného ustanovení, není vůbec místa, a že otázka tato může býti řešena výhradně v rámci sporu o rozsah oprávnění záv. rady dle cit. předpisu, a že tedy může býti řešena jen onou instancí, kterouž zákon povolává k řešení sporu o rozsah oprávnění záv. rady, tedy jedině revírní radou, resp. hornickými soudy rozhodčími. Ale pak jest ustanovení § 2 č. 7, odst. 3 nař. 434/20, pokud řešení uvedené otázky přikazuje do rozhodovací kompetence úřadů báňských, v rozporu se zákonem; jest proto nař. rozhodnutí vydáno úřadem nekompetentním.

č. 6983.

Dávka z nájemného: Rozhodl-li státní úřad finanční pravoplatně, že určitý byt jst trvale od daně osvobozen, je samosprávný úřad při vyměření dávky z nájemného výrokem tím vázán.

(Nález ze dne 19. prosince 1927 č. 2506.).

Věc: Ředitelství státních drah v Hradci Králové proti okresní správní komisi v T. o dávku z nájemného.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Městský úřad v T. vyměřil stěžujícímu si řed. stát. drah platebním rozkazem ze 3. července 1925 dávku z nájemného jako majiteli nově vystavěných domů pro r. 1925. Ředitelství domáhalo se v cestě instanční částečného osvobození od dávky, poukazujíc k tomu, že části uvedených domů jsou užívány def. zaměstnanci dráhy jako naturální byty, z nichž se daň domovní neplatí, a dovolávaje se výn. zfř z 15. dubna 1925, kterým pro byty def. zaměstnanců v uvedených domech povoleno bylo trvalé osvobození od daně činžovní.